

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 03.10.1994, sp. zn. 6 Co 2198/94, ECLI:CZ:KSCB:1994:6.CO.2198.1994.1

Číslo: 6/1996

Právní věta: Namítá-li žalovaný proti žalobnímu návrhu, že jím uplatňovaný nárok zanikl započtením, nejsou splněny zákonné předpoklady pro vydání rozsudku pro uznání podle ustanovení § 153a o.s.ř.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 03.10.1994

Spisová značka: 6 Co 2198/94

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nájem, Rozsudek pro uznání

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Jindřichově Hradci rozsudkem pro uznání (ve smyslu ustanovení § 153a o. s. ř.) uložil žalované zaplatit žalobci částku 15 000 Kč a na nákladech řízení částku 2600 Kč.

V odvolání proti tomuto rozsudku žalovaná namítala, že podmínky pro vydání rozsudku pro uznání nebyly splněny. Žalovaná namítala, že vždy uváděla, že žalobci určitou částku dluží, ale současně namítala, že jí vznikla škoda jednáním žalobce. Domnívá se proto žalovaná, že není možné její prohlášení chápat pouze jako uznání dluhu tak, jak to činil soud prvního stupně. Žalovaná proto navrhla zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci k novému projednání a k novému rozhodnutí.

Žalobce se k podanému odvolání nevyjádřil.

Krajský soud v Českých Budějovicích svým usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

Z odůvodnění:

Uzná-li žalovaný v průběhu řízení (zcela) nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou

uplatňován, je soud povinen rozhodnout rozsudkem pro uznání podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, odvisí tato povinnost soudu od návrhu žalobce (§ 153a o. s. ř.).

Pro správnou aplikaci citovaného zákonného ustanovení je proto vždy nutno řádně zvažovat, co je míněno uznáním nároku (nebo jeho základu) a zda vůbec jde o uznání nároku.

V daném případě žalovaná nijak nepopírá svou existující povinnost vůči žalobci. Toto tvrzení však žalovaná váže na skutečnost, že i vůči ní má žalobce určitý (kompenzabilní) dluh.

Podle názoru odvolacího soudu z těchto prohlášení odpůrkyně nebylo možné vytrhovat pouze jednu část tohoto prohlášení a považovat tuto část za uznání nároku, neboť žalovaná svým projevem, ale i svou obranou tvrdí, že v důsledku vzájemných kompenzací žalobce vůči ní žádný nárok nemá.

Uznání nároku žalovaným pojmově znamená, že v důsledku svých dispozičních oprávnění žalovaný prohlašuje, že nárok proti němu uplatněný je po právu, a vzdává se toho, aby oprávněnost tohoto nároku proti němu uplatněného byla soudem přezkoumávána. Tato skutečnost však v daném případě nenastala, neboť žalovaná naopak tvrdila zánik svého závazku započtením.

Odvolací soud proto nedospěl k závěru, že nárok směřující proti žalované by byl uznán. Proto nebyly splněny podmínky pro to, aby soud prvního stupně rozhodl rozsudkem pro uznání. Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil podle ustanovení § 221 odst. 1 o. s. ř.

V dalším rozhodnutí soud prvního stupně rozhodne i o náhradě nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).